

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Ἀπριλίου ἑνδεκάτη,
ἡλιος, ἀνοιξίς, ραχάτι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ὀχρεῖ.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα.

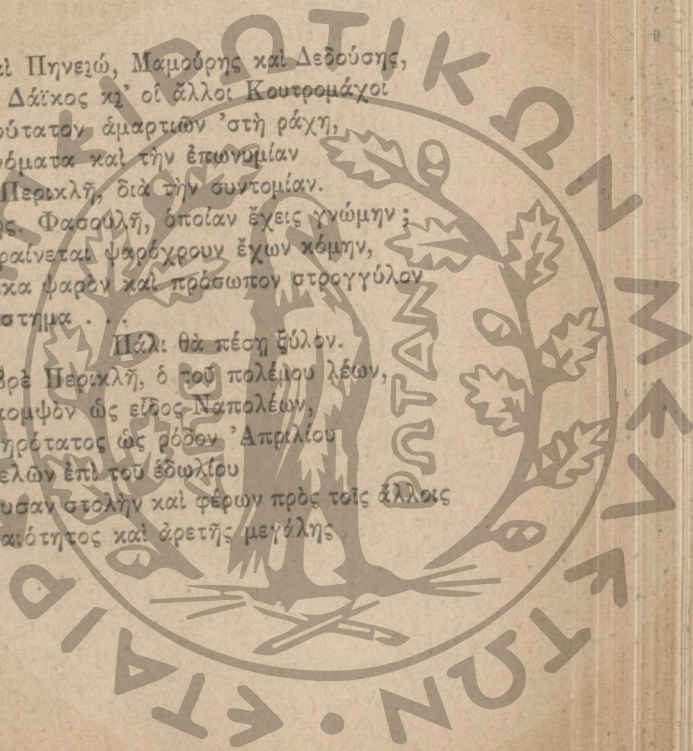
Ἐξήντα τέσσερα σὺν ἑκατόν,
κλαίω τὴν Κοῦτρα μας μὲ κοπετόν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Στρατοδικεῖον διαρκές, Γυμνάσιον τῆς Πλάκας...
ἐκεῖ ἐπῆγε, Περικλῆ, ὁ κάθε σακαράκας,
ἐκεῖ μεγάλη σύγχυσις, βοή καὶ νταραβέρι,
ἐκεῖ ποικίλον ὀπλιτῶν καὶ πολιτῶν ἀσκέρι,
ἐκεῖ κλητῆρες αὐστηροί, γιαννάδες καὶ σπρωξίδια,
ἐκεῖ σφυρίγματα πολλὰ καὶ ἀρκετὰ βρισίδια,
ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ κατώτεροι καὶ ἄλλοι
μ' ἓνα σωρὸ παράσημα καὶ μὲ στολὴ μεγάλη,
ἐκεῖ τοξόται, πελτασταί, ἐκεῖ καὶ λογχοφόροι,
ἐκεῖ ὁ Παππαλεξανδρῆς καὶ ἄλλοι δικηγόροι,
ὁ Κακουλίδης δηλαδή, ὁ Δούνης κι' ὁ Κυβέλος...
Π.—Ὁ γρήγορα παρακαλῶ νὰ φθάσῃς εἰς τὸ τέλος.
Φ.—Ἐκεῖ καὶ χωροφύλακες, ἐκεῖ καὶ Μαθαρίκοι,
ἐκεῖ τῆς Κούτρας τῆς κλεινῆς ἢ ξακουσμένη δίκη.
Π.—Λέγε λοιπόν...
Φ.—Ἵπομονὴ καὶ τώρα θὰ τὰκούσῃς.

- Ἐκεῖ Λαῖνας καὶ Πηνειῷ, Μαμούρης καὶ Δεδούσης,
ὁ Πάσης καὶ ὁ Δάϊκος κι' οἱ ἄλλοι Κουτρομάχοι
μὲ φόρτωμα βαρύτατον ἀμαρτιῶν ὅτ' ἡ ράχη,
καὶ ὥνπερ τὰ δνόματα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν
τὰ παραλείπω, Περικλῆ, διὰ τὴν συντομίαν.
Π.—Κι' ἐπὶ τῆς δίκης, Φασουλῆ, ὅποιαν ἔχεις γνώμην;
Φ.—Ὁ μὲν Λαῖνας φαίνεται ψαρόχρουν ἔχων κόμην,
ἀλλὰ καὶ μύστακα ψαρόν καὶ πρόσωπον στραγγύλον
καὶ μέτριον ἀνάστημα...
Π.—Πάλι θὰ πέσῃ ἔξω.
Φ.—Ὁ δὲ Πηνειῷ, βρε Περικλῆ, ὁ τοῦ πολέμου λέων,
μὲ υπογένειον κομψὸν ὡς εἶδος Ναπολέον,
γλυκὺς καὶ ἀνθρώπινος ὡς ῥόδον Ἀπριλίου
ἐκάθητο χαμογελῶν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου
μὲ ἀπαστράπτουσαν στολὴν καὶ φέρων πρὸς τοὺς ἄλλους
ὡς δείγμα γενναϊότητος καὶ ἀρετῆς μεγάλης.

τὸν τοῦ Σωτῆρος ἀργυροῦν εἰς τὸ ἐξέχον στήθος καὶ τοὺς φρουροὺς περιφρονῶν καὶ πᾶν τὸ πέριξ πληθός.
Π.—'Αλλ' ὅμως δὲν ἐπέρασε καθόλου 'στὸ μαλὶ σου νὰ δώσης 'στὸν Πηγεῖω καὶ οὐ τὸν ἀργυρὸ σταυρὸ σου, γιὰ νάχη δὴδ παράσημα καὶ ὄχι ἓνα μόνο;...

Φ.—'Αὐτὴν τὴν σκέψιν ἔκαμα κι' ἐγὼ σὲ βεβαίονω.
Κι' ὅταν τὸν εἶδα μὲ σταυρὸ, μοῦ ἤλθε νάβγω ἔξω κι' ἀμέσως εἰς τὸ σπῆτι μου, βρὲ Περικλῆ, νὰ τρέξω, νὰ πάρω τὸ παράσημο καὶ πάλι νὰ γυρίσω καὶ εἰς τὸ στήθος τοῦ Πηγεῖω καὶ τοῦτο νὰ κολλήσω.
'Εν τούτοις μάθε, Περικλῆ, περὶ τῶν ἄλλων ὄλων, ποῦ εἰς τὴν Κούτρα ἔπαιξαν πολὺ σπουδαῖον ρόλον, πῶς ἄλλοι ἔχουν γαλανὰ καὶ ἄλλοι μάτια μαῦρα, οἱ μὲν πῶς εἶναι μελαψοὶ γεμάτοι ἀπὸ λαύρα, οἱ δὲ ξανθοί, πυρρόξανθοι, μὲ πρόσωπα Σατύρων, καὶ διαφόρων κράσεων καθὼς καὶ χαρακτήρων, ὁ μὲν ὠραῖος καὶ γλυκὺς, ὁ δὲ ἀσχημοσύνης, ἀλλ' ἄσπρα γάντια μοναχὰ ἔφορε ὁ Μαμούρης.
'Ο ἓνας εἰς τὸν πόλεμον μὲ ἀφοδίαν στέκει ἐνόσφ' μόνον, Περικλῆ, καπνοβολεῖ τουφέκι, ἀλλ' ὅταν κανονοῦ βοή 'στὴν ἀκοή του φθάνει, δὲν ξέρω τί τοῦ ἔρχεται, δὲν ξέρω τί τὸν πνάνει, κι' ἀφίνει κάτω τάρματα καὶ ἔπου φύγη φύγη ὥσάν σκυλὶ λαγωνικὸ ποῦ τρέχει γιὰ κυνήγι.
'Ο ἄλλος πάλι ὁ Πηγεῖω, τὸ ταῖρι τοῦ Λαῖνα, ὅταν ἀκούσῃ πυρκαγιὰ κι' ἄλλου καὶ 'στὴν Ἀθήνα, ἀτρόμητος μὲς 'στῆς φωτιᾶς πετεινέται τὸ καμίνι κι' ὡς ποῦ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν σβύνει, καὶ φαίνεται μὲς 'στῆς φωτιάς τὸ πρῶτο παλληκάρι, κι' ἀξίζει τότε καὶ χρυσὸ παράσημο νὰ πάρῃ, μὰ τοῦ πολέμου τὴν φωτιὰ δὲν ξέρω πῶς τὴν τρέμει καὶ σὺν γυναῖκα φαίνεται ποῦ εἶναι γιὰ χαρέμι, καὶ σὺν σφυρίξῃ γύρω του τῆς σφαίρας τὸ μολύδι μέσα 'στῆς κάπαις, Περικλῆ, τανάστημά του κρύθει. Διάφοροι ὄργανισμοί, καθὼς καταλαμβάνει, κι' ἂν ἔχῃς Σολομώντος νοῦν, μὰ τὸ σταυρὸ τὸν χάνεις.

Π.—Ζητήματα τῶν λατρῶν καὶ τῶν φυσιολόγων.
Φ.—Καὶ δι' αὐτὸ μὴ λέγωμεν διὰ κανένα ψέγον.
Δὲν εἰμπορεῖς ἀτρόμητος γιὰ κάθε πρᾶγμα νᾶσαι, πρέπει θαρρῶ γιὰ κατὶ τί 'στὸν κόσμον νὰ φοβάσαι.
'Αν πέφτῃς πρῶτος 'στῆς φωτιάς καὶ 'στὴ στιγμῇ [τῆς σβύνεις]

δὲν πρέπει καὶ 'στὸν πόλεμον τὰ κῶλα σου ν' ἀφίνῃς, κι' ἂν τὸνναντίον κράτιστος φανῇς ἐν ταῖς πολέμοις, ἀλλ' ὅμως πρέπει, Περικλῆ, τοῦλάχιστον νὰ τρέμῃς τὸ πῦρ ἢ καὶ τὴν θάλασσαν κι' ἔσθ' ὅτε τὴν γυναῖκα...

Π.—'Επῆρες τὸν κατήφορο, παληόγλωσσα, καὶ στέκα.
Φ.—Καὶ νῦν χωρὶς ἐμπάθειαν παραμικρὰν νὰ δείξω νὸ κατηγορητήριον συντόμως θ' ἀναπτύξω.
Εὐθύς μετὰ τὴν ἔναρξιν ἐκείνου τοῦ πολέμου κι' εὐθύς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λώρη, ἀδελφέ μου, ὁ πυροσβέστης ὁ Πηγεῖω κι' ὁ κύριος Λαῖνας, χορτάσαντες, ὡς φαίνεται, τῆς νίκης τὰς μυρσίνας, ἐσκέφθησαν ἀπὸ κοινοῦ νὰ ρίξουν τ' ἄρματα τῶν κι' ἀλαμπρατσέτα καὶ οἱ δὴδ νὰ πᾶνε 'στὴ δουλειὰ τῶν.
Κι' ἀμέσως τότε ὁ Πηγεῖω μὲ πεθαμμένου χρώμα, μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, μὲ τὴν ψυχὴν 'στὸ στόμα, 'στὸ ἐχθρὸν στρατόπεδον πηγαίνει πρῶτος πρῶτος, ἀλλ' ἔκφρα δὴδ τουφεκιῶν βαρὺς ἠκούσθη κρότος, κι' ἐκεῖνος πέφτει μπρούμητα καὶ κατὰ γῆς σπαράζει,

ἐνθ' μὲ γέλοιο «γκέλμπουρντὰ» ὁ Τούρκος τοῦ φωνάζει.
Συνῆλθε τότε ὁ Πηγεῖω, τὸ θάρρος του λαμβάνει, κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Μπεκῆρ Ἀγὰ κατεπαισμένος φέρεται.
Κι' εὐθύς τῆς παραδόσεως προτείνονται οἱ ἔρρι καὶ παραδίδει τὸ σπαθὶ τοῦ ζειμνήστου Λώρη, γιὰ νὰ μὴν 'ποῦν πῶς ἔδωσε 'στοὺς Τούρκους τὸ 'καὶ καὶ γὰρ δὲν εἶναι ἴδιον γενναίου στρατιώτου.

Π.—'Ὡστε 'μπορεῖ νὰ 'πῇ κανεὶς γι' αὐτὸν τὸν πυρρὸν πῶς προσβολὴν τὸ ξίφος τοῦ καμμὶαν δὲν ὑπέστη.

Φ.—Καθένας ὅπου πόλεμο καὶ ἱπποσύνη νοιώθει 'μπορεῖ νὰ 'πῇ πῶς ὁ Πηγεῖω ποσὺς δὲν παρέδωκε, ἀφοῦ ὡς ἥρωας ἀληθῆς ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐχθρὸν τοῦ ξένο σπαθὶ παρέδωσε καὶ ὄχι τὸ 'δικό του.
'Εξέτασε, βρὲ Περικλῆ, τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος... ἂν τύχῃ νὰ στηλιχωθῇς δι' ἄλλον κατὰ λάθος, δὲν θὰ εἴπῃ πῶς δι' αὐτὸ δὲν εἶσαι παλληκάρι, ἀφοῦ δι' ἄλλον ἔφαγες ἀνέλπιστο στηλιχρὶ.
Αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Πηγεῖω 'μπορεῖ νὰ 'πῇ κανένας, ποῦ εἶναι κάπως ἀνθρώπος μὲ λογικὴν καὶ γνῆσι. Δὲν ἔδωσε τὸ ξίφος του, ἀλλ' ἔδωσε τὸ Λώρη...

Π.—'Εν τούτοις 'στὰ καθέκαστα, βρὲ Φασουλῆ, προχρῆμα.
Φ.—Συγχρόνως δὲ τὰ ρούχα του καὶ τὴν σκευὴν ταύτην τὰ ἔστειλε 'στὰ Τρίκαλα εἰς ἓνα παντοπώλην, καὶ τὰ γαλιὰ δὲν 'έχασε μὲς 'στὴν πολλὴν τοῦ ξίφους κι' ἀμέσως τᾶστειλε κι' αὐτὰ σ' ἐκεῖνον τὸν μπαζι, γιὰ νὰ μὴν 'ποῦν πῶς ὁ Πηγεῖω δὲν εἶχε ψυχραιμία καὶ πῶς ἀφήκε 'στοὺς ἐχθροὺς ἀνάμνησιν καμμὶαν.
'Αφοῦ δὲ ἡ παράδοσις ἐγένετο ἐν τάξει, ἐπῆγε τότε ὁ Πηγεῖω τοὺς ἄλλους νὰ φωνάζῃ.

'Ορίστε, λέγει, κύριοι, τί ἀδιαφορεῖτε; ἢ Κούτρα διαλέλνται καὶ μὴν ἀργοπορεῖτε.
'Ο δὲ Λαῖνας θεωρῶν τὸν φίλτατον ἑταῖρον καὶ τοῦ Πηγεῖω τὸν θρίαμβον πολὺ βαρύνων φέρων, Μπεκῆρ Ἀγὰ, ἐφώναζε, ἀπὸ τὴν Κούτρ' ἀπάνω, συχώρα με γιὰ τὸ θεὸ καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.
Καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, ὁ γέρων καὶ ὁ νέος, οἱ πάντες ἠυτομόλησαν πρὸς τὸν ἐχθρὸν γενναίως μὲ φλέγμα, μὲ ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

'Αλλ' ὅσοι δὲν ἠθέλησαν τὰ ἑπτα τῶν ν' ἀφίσταν καὶ ἀπαθῶς πρὸς τὸν ἐχθρὸν κι' αὐτοὶ ν' αὐτομόλησαν, ἐκεῖνοι ἔτρωγαν γροθιάς, χαστούκια καὶ γιαντζιὰς, κι' ὕδριζοντο ριψάσπιδες, γαϊδούρια καὶ ρογχιᾶδες.
'Αλλὰ καὶ μιὰ ἡμίονος ἐκεῖ παρευρεθείσα κι' εὐθύς τῶν ἀνωτέρων τῆς τὸ ἔργον μιμηθεῖσα, τροχάδην ἠυτομόλησε πρὸς τὸν ἐχθρὸν κι' ἐκεῖνη ἐπιθυμοῦσα, φαίνεται, 'Οθωμανὶς νὰ γίνῃ.

Καὶ ὅς αὐτὰ ἑώρακεν ἐκεῖνος μαρτυροῦσε καὶ ἀληθέστατον ἐστὶ πᾶν ὅ,τι ἐκστομίζει, καὶ ἐκεῖνος ἔψαι, Περικλῆ, ἀλήθειαν πῶς λέγει, χωρὶς ἐκ φθόνου βέβαια τοὺς ἥρωας νὰ ψέγῃ.

Π.—Καὶ τί λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, ἐξήχῃς ἐκ τῆς διλῆς;

Φ.—Τί ἄλλο παρὰ θρίαμβοι τροπαιοφόρου νίκης.
'Αλλ' ἄφρησέ με, ἀδελφέ, καὶ τίποτε δὲν λέω...

Π.—Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται, βρὲ Φασουλῆ, νὰ κλαῖω.

Φ.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Περικλῆ...

Π.—

Φ.—Τὸ πρόσωπόν σου σκέπασε ἀμέσως ἐξ αἰσχύνῃς καὶ γιὰ νὰ πᾶψω δεῖρε με δαγρήγορα, κενέφρη...

Π.—'Ὅρος λοιπόν δὴδ τρεῖς σθερκαῖς, ἂν καὶ δὲν ἔχω κέρ...

Εἰς τῆς Κούτρας τὴν πέτρινη ράχη ἢ Ἑλλάς περπατῶντας μονάχη, μνημονεύει τῆς δόξης τὰ χρόνια καὶ στεφάνια τριγύρω σκορπᾷ, καὶ 'στῆς Κούτρας ἐκεῖ τὰ κοτρῶνα τὴ σπασμένη τῆς κούτρα κυτφᾷ.

Διάφορα κοινωνικά, παραπολὺ σημαντικά.

Α'.

Δὲν 'πῆγαν 'στὴν Ἀνάστασις λοιπόν οἱ βασιλεῖς, οὐδ' ἄλλος τις ἐλάχιστος θεράπων τῆς Αὐλῆς, καὶ μόνον συνεώρτασαν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάστασιν μετὰ τῶν Μυροφόρων, κι' αὐτὸ τὸ ἐσχολλίασαν παντοῦ ποικιλοτρόπως, ἀλλὰ γιὰ τέτοια σχόλια ἐξῶ δὲν εἶναι τόπος.

Καμπόσοι μποῦφοι ἔλεγον πῶς κατὶ θὰ συμβαίνοι, καμπόσοι ὁ Διάδοχος πῶς εἶναι ἀσθενής, πῶς εἶναι κι' ἡ βασίλισσα σὺν κρυολογημένῃ, γιὰ τοῦτο 'στὴν Μητρόπολιν δὲν 'φάνηκε κανεὶς. Ἀλλὰ ἡμεῖς μὴ δίδοντες εἰς ταῦτα σημασίαν, 'στῆς εὐρησίας ἐμβαίνομεν ἀμέσως τὴν οὐσίαν.

'Εγὼ ποτὲ μοῦ σχόλια δὲν ἀγαπῶ νὰ κάνω, καὶ, ὅπως σὰς ἀνέφερα ὀλίγον παραπάνω, οἱ βασιλεῖς ἐώρτασαν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάστασιν μετὰ τῶν Μυροφόρων. Καὶ ἦσαν ἔλοι εὐθυμοὶ μὲ κέφι καὶ φρεσκάδα, καὶ ἔλοι, ἐδαστούσανε καὶ ἀπὸ μιὰ λαμπάδα.

'Αφοῦ λοιπόν ἀνέστησαν μὲ τῶσας διαχύσεις, ὁ βασιλεὺς Θεώργιος καὶ ἡ λοιπὴ φραγῆλια Χριστὸς ἀνέστη ἕκαμιν μετὰ τῆς βασιλείας, κι' ἐκεῖνη τοῦ ἐφίλησε γλυκὰ γλυκὰ 'στὰ χεῖλια. Καὶ ἔλοι ἐφίληθησαν μὲ θερμὴν μετὰ τῶν, κι' αὐτὸ τὸ θέαμα πολὺ ἐνδιαφέρον ἦτον.

Καὶ ὕστερα ἐπῆγαν εἰς τοῦ σουπεῖ τὴ σάλα νὰ φᾶν τὰ Πασχαλιάντικα, νὰ σφίξουν καὶ κομμάτι, καὶ ἡ Μαρία μ' ἐν' αὐτῷ τσακίζει ἔλοι τὰλλα καὶ γέλοιο ἐγιναν πολλὰ γιὰ τοῦτο 'στὸ Παλάτι. Γερὸ αὐτὸ δὲν ἄφησε 'στοὺς ἄλλους ἡ Μαρία, καὶ ἔως γράψῃ δι' αὐτὸ ἡ νέα ἱστορία.

'Αφοῦ λοιπόν ἐχώρτασαν καλὰ εἰς τὸ Τραπεζί, ἀφοῦ ἐτσούγκρισαν ταῦτὰ βαμμένα μὲ κρεμέτι, ἀφοῦ ὠμίλησαν πολλὰ καὶ γιὰ τὴν Μανωλάδα κι' εὐχθήσαν τὰ βέλτιστα εἰς τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα, καθένας ἀπεχώρησε 'στὰ ἴδια ἡσυχῶς, καὶ τῶν γελοίων ἔπαυσε καὶ τῶν ψαλμῶν ὁ ἦχος.

Β'.

Οὐχ ἤτιον καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
ἐώρτασε περιχαρὲς μὲ μερικοὺς φιλτάτους.
Θαρρῶ πῶς πρέπει καὶ γι' αὐτὸν καθέννας μας νὰ ξέρῃ
πῶς πῆγε ὅτ' ἡν Ἀνάστασι μ' ἓνα κερί ὅτ' ἔχει
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἔφερε μονάχος ἀναμμένο
κι' ἔδωσε φῶς ὅτ' ὁ σπῆτι τοῦ τὸ μισοφωτισμένο.

Καὶ ἀπὸ τοῦτο ἀναψαν οἱ πῆδ στενοὶ τοῦ φίλοι
κι' ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο ὅτ' ἀγέλαστά του χεῖλη
ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς κι' ἐφίλησε γλυκὰ
τὸν σπητονοικοκύρη του καὶ τὸν Παππαλεουκᾶ.
Κι' ἐκεῖνοι τὸν ἐφίλησαν μὲ τόσο καρδιοχτύπι,
καὶ κατὰ μέρος ἔμειναν τοῦ σεβασμοῦ οἱ τύποι.

Καὶ ὑστερὰ ἐκάθισε ὁ τοῦ Τραπεζίου τῇ σάλα,
καὶ ἤπιε, ὅπως λέγεται, ξερὸ καφὲ μὲ γάλα,
κατ' ἄλλους ὅμως ἔφαγε μιὰ σοῦπα μ' ἀντεράκια,
κατ' ἄλλους αὐγολέμενο πατσᾶ καὶ ποδαράκια.
Ἄλλ' ὅμως θὰ ῥωτήσωμε γι' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ποῦμε,
γιατὶ ποσὸς δὲν συμφωνοῦν ἐκεῖνα ποῦ ἀκούμε.

Γ'.

Μὰ κι' ἡ Ἀντιπολίτευσις εὐθόμῃσε κι' ἐκεῖνη . . .
ὁ κύριος Θεόδωρος χαμογελῶν καὶ χαίρων
τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν ἐώρτασ' ἐν εἰρήνῃ
μετ' ἄλλων δύο φίλων τοῦ ἐκ τῶν προσφιλεστέρων.
Ὁ Βάρβογλης συνδαιτημὼν τοῦ Θεοδώρου ἦτον
κι' ὁ Γιάννης ὁ Καμπέρογλους ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων.

Κι' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἀσπασμῶν καὶ ἀρμονίας τῆς
ἐσυγχωρήθησαν ἐχθροί, ὁ Ρῶμπολδ κι' οἱ Ἑγγλέζοι,
κι' ἐκεῖ θερμαὶ ἠκούσθησαν καὶ μυστικαὶ προπώσεις,
καὶ ἦτο δειπνὸς μυστικὸς τοῦ Πάσχα τὸ Τραπεζί.
Κι' ἐκεῖνον μόνον τῆς χαρᾶς συμμετοχὸν δὲν εἶχον,
ποῦ ἀπεφόρια ἔδιδεν ἐξ ἀπαλῶν δούλων.

Κι' αὐτοὶ τί ἔφαγαν ἐκεῖ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει,
ἀλλ' ὅμως, ὅπως λέγεται καὶ ὡς ἡ φήμη φέρει,
φητὸ τῆς σοῦδας ἔφαγαν καὶ λάχανα σαλάτα,
φρέσκο τυρὶ τῆς Γόρτυνος καὶ κάμποσα σφουγγάτα.
Τί δὲ συνδισκέσθησαν κι' ὠμίλησαν οἱ τρεῖς
τὸ ξέρει μόνον ὁ θεὸς κι' ἡ τάλαινα πατρίς.

Δ'.

Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος, ὁ τῶν Μολῶν κρίνος,
τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν ἐώρτασε κι' ἐκεῖνος,
καὶ μ' ὅση λύπη ἐνοήθη μὲς ὅτ' ἡς καρδίας τὰ βάθη
ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη τοῦ γιὰ μιὰ στιγμὴν ἐστάθη,
κι' ἀφοῦ δὲν εἶδε γύρω του κανέναν ἰδικό του,
μὲς ὅτ' ἡ γαλὶ ἐφίλησε αὐτὸς τὸν ἑαυτό του.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἡ τυπογραφία
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Χριστὸς Ἀρέστη ἐκ νεκρῶν τριήμερος φωνάζει
καὶ τὸ αὐγὸ τοῦ μοναχὸς μ' ἄλλο αὐγὸ τοῦ σπάξει,
καὶ πότε πότε τραγουδεῖ τὸ θλιβερό του στόμα:
«Γιὰ ὅδες καιρὸ ποῦ διᾶλεξα νὰ μείνω δίχως κόμμα
τώρα ποῦ ἄχυρα παντεῶς φυτρώνουν καὶ χορτάρια,
τώρα ποῦ ἦλθε ἀνοιξὶς κι' ἐβγήκαν τὰ παντάρια».

Ε'.

Ἔτσι λοιπὸν ἐώρτασε τὸ Πάσχα τὸ Παλάτι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς κι' οἱ πρῶτοι ἐν τῷ κράτει,
καὶ ἄς μανθάνῃ τοῦ λαοῦ ἡ ἀθηναῖος ἀγέλη
πῶς κι' οἱ Μεγαλειότατοι καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει
ὡς ἀληθεῖς Χριστιανοὶ δὲν λησμονοῦν κατ' οἶκον
νὰ ἐκτελοῦν τὸ ὕψιστον πρὸς τὸν θεὸν καθήκον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἱστορία ἐθνική,
Παππαρηγοπουλική.

Κι' ἄλλα τεύχη βγήκαν τώρα
κι' ἄλλα βγαίνουν ὦρα ὦρα,
κι' ὅποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ
μιὰ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκάσῃ.
Ὁ Ἀνέστης τὴν ἐκδίδει
τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδου.

Μυθιστόρημα γνωστὸν,
καὶ παντοῦ ἐξακουστὸν.

Διᾶβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἔργον Στεφάνου Ξένου,
καλλίστου συγγραφέως καὶ διακεκριμένου,
ἐξαντληθεῖσα ὅλη πρὸ δέκα τῶν χρόνων
καὶ ἤδη ἐκδοθεῖσα εἰς δύο τόμους μόνον.
Θὰ εὑρετὲ καὶ τοῦτο τὸ σπάνιον βιβλίον
εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ βγάζει ὁλοένα συγγράμματα καλὰ,
καὶ εἶναι ἀπὸ κάτω ὅτ' ὁ σπῆτι τοῦ Μελά.

Κι' ἓνα παιδικὸν
περιοδικόν.

Τῶν Παιδῶν ἡ Διδασκαλία, κάθε μικροῦ χαρὰ,
νομίζω πῶς ἐκδίδεται τὸν μῆνα μιὰ φορὰ.
Τοιοῦτον περιοδικὸν δὲν ἴδαμε ποτέ,
καὶ οἱ μεγάλοι ἄς γενοῦν σ' αὐτὸ συνδρομηταί.

Καφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — γύρω μὲς συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶν
μ' οὐρητήρια σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.